

nødenheder vilde blive billigere, og dermed Trangen til et Tillæg paa Grund af Dyrtd blive mindre. Foreløbig var det vel nærmest kun en gros Priserne paa en Del Artiller af fortrinlig Vigtighed, som viste sig kjendeligen at være dalede; men det var klart, at hvis de lave en gros Priser holdt sig, maatte Detailpriserne snart følge efter. At de Forventninger, der have kunnet danne sig i denne Henseende, senere ere blevne skuffede, kan imidlertid ikke være tvivlsomt. I den siden forløbne Tid ere Priserne igjen gaaede op og have nu naaet ontrent det samme Standpunkt, som de havde, før de begyndte at dale, saa at den nærværende Tid uomtvistelig med samme Ret kan kaldes en Dyrtd som nogen foregaaende Tidsperiode. Vi skulle ikke anstille omdisputable Beregninger, men vi vedstøie i det følgende Bilag en af statistisk Bureau os meddelte Tabel over de i Kjøbenhavns Mægleres Prisliste angivne Priser ved Slutningen af Marts Maaned i Aarene fra den Tid, Dyrtdstillaget begynde, paa de Artiller, der i en i den i 1857 nedsatte Gagekommissions Betænkning fremsat Beregning ere fremdragne som de formentlig vigtigste af de Livsformødenheder, der have særligt variable Priser, kun at af disse Artiller den vegetabiliske Olie, der nu ikke længer bruges som almindeligt Belysningsmiddel, og Brænde, der ikke findes paa Mæglerens Prisliste, ere ubeladte. Der kan maasse spørges, om der ikke er enkelte andre Artiller, der kunde fortjene ligesaa vel at fremdrages, men ved ubelukkende at holde os til hine, der ogsaa under de senere Forhandlinger om Lønningsspørgsmaal gjentagende ere blevne særligt fremhævede, have vi villet undgaa i nogen Henseende at henvise til, hvad der kunde siges kun at være vort eget Skjøn. Det vil af Tabellen sees, at ikke blot ere Priserne paa de opførte Artiller med en enkelt Undtagelse betydeligt højere i 1880 end i 1879, men paa to af Artillerne, Rug og Sukker, ere Priserne i 1880 endog højere end i noget af de foregaaende Aar, siden Dyrtdstillaget begynde, og hvad de fire Artiller, Hvede, Byg, Drekjød og Smør angaar, er der kun eet af disse Aar, i hvilket Prisen har været højere end eller lig med den i 1880. Efter Udvalgsflertallets Formening er det derfor en Nødvendighed, at der ligesaa vel i det forestaaende som i de forbigaaende Aar spørges for et Lønningsstillæg til Embedsmændene. Nødvendigheden af, at dette ikke forsvømmes, bliver ifølge Sagens Natur større, jo flere Aar der hengaar, i hvilke Tillæget har været tilstaaet, og jo mere derfor de Paagjældende have indrettet sig paa at beholde det, idet de med god Grund have troet at kunne gjøre Regning paa, at det ikke vilde blive frataget dem, saalænge Konjunkturerne ikke forandrede sig saaledes, at Livet blev mærke-

lig billigere. De Allercæreste have eller kunne efter den Maade hvorpaa deres Forhold ere ordnede, have nogen Reserve at ty til under besværlige Tider, og det er derfor, hvis Tillæget fratages dem iaar, uundgaaeligt, at Mange ville komme i virkelig Nød og Andre blive satte saaledes tilbage, at de vanskeligen ville kunne naae at reise sig igjen. Dette uagtet, ere vi dog komne til det Resultat, ikke at kunne tilraade, at nogen Post om Dyrtdstillæg til Embedsmændene indsettes paa Finantsloven, idet vi formene, at en saadan Posts Indsættelse vil have overveiende Grunde imod sig, efterat Regjeringen først i det andet Thing har indbragt det af samme udarbejdede Forslag til en Lov om en midlertidig, for Finantsaaret 1880—81 gjældende Lønningsforbedring for Statens Embeds- og Bestillingsmænd i Almindelighed, haade dem, der have over, og dem, der have under 4,400 Kr. i aarlig Indtægt, og efterat dernæst det andet Thing, efter en første Behandling af dette Lovforslag, har besluttet dets Overgang til 2den Behandling og henvist det til Drøftelse i et Udvalg. I og for sig kunde der vel synes Intet at være til Hinder for, at der, samtidigt med at dette Lovforslag i dets Hælfed var under Overveielse, strax optoges en Del af dets Indhold paa Finantsloven; men under en Konference med Conseilspresidenten har denne udtalt, at Regjeringen, hvis et Forslag herom blev stillet, maatte anse sig opfordret til at fraaade det, og det forekommer os da klart, at det vilde være en forfeilet Fremgangsmaade af Landsthinget, om det for at forstærke Embedsmændene det Tillæg, vi antage Thinget vil anse som nødvendigt, vilde, efter at have set, at Regjeringen forfølger det samme Maal, medens det endnu henstaar uafgjort, hvortil Regjeringens Stridt ville føre, paa egen Gaard og uden at kunne vente nogen Støtte fra Regjeringen betrede en Veie, forskjellig fra den, som Regjeringen har fundet at være den under de givne Forhold mest passende og hensigtsvarende; det forekommer os, at man derved, istedetfor at gaae, kun kunde skade den Sag, man vilde gjøre sig til Talsmand for.

Der kunde imidlertid spørges, om det ikke, naar Finantsloven for iaar Intet skal indeholde om Forsættelse af Dyrtdstillaget til Embedsmændene, maa anses som en paafaldende Anomali, at det Tillæg til Underbefalingsmændene og de Menige af Hæren og Søværnets Lægsrullemandskab, der indkom paa de aarlige Finantslove i Forbindelse med hint Dyrtdstillæg, er blevet bibeholdt ogsaa iaar paa Finantslovsforlaget, saavel som at det Samme er sket med det Bidrag til midlertidige Lønningsstillæg til de kommunale Skolelærere og Lærerinder, der ligeledes kun for et Aar ad Gangen er blevet bevilget ved de to sidste Finantslove, og om det ikke vilde være naturligt og rigtigt, at ogsaa disse tvende Poster udflydes